

NADA KAURIN KNEŽEVIĆ
DIJAGNOZA

**NADA KAURIN KNEŽEVIĆ
DIJAGNOZA**

Izdavač:
Imprimatur d.o.o.
Mladena Stojanovića 4
Banja Luka
info@imprimatur.ba

Za izdavača: Boris Maksimović

Lektura: Sonja Lero Maksimović

Dizajn korica: Damir Omić

Ilustracije i fotografija na koricama: Lea Bogović

Grafička priprema: Sonja Lero Maksimović

Štampa: Skandi s.p.

Za štampariju: Mladen Spasojević

Tiraž: 300

Godina: 2020.

ISBN: 978-99976-907-3-9

Nada
Kaurin
Knežević

DIJAGNOZA

Ivi, Eli & Belli

Dijagnoza (grč. διάγνωσις: razlučivanje, raspoznavanje), prepoznavanje bolesti razlikovanjem jedne bolesti od druge, obično na temelju određenih mjerila.

Duševni poremećaji i poremećaji ponašanja se po recentnoj Međunarodnoj klasifikaciji bolesti mogu pronaći pod šiframa od F00 do F99.

FOO MAJSTOR

DOBRO DOŠLI U moju kuću. Zamolila bih vas da se izujete. I ako vam nije problem, hodajte na prstima. Krhka je.

FO1 SPAVAĆA SOBA

OTVARAM OČI. SUNCE udara kroz spuštene rolete prozora naše spavaće sobe i neumorno mi kuca po kopcima.

„Dobro jutro.”

Hropće. Smiješi se. Okreće se prema meni. Uvijek se budim prije njega. Uvijek prva kažem: dobro jutro. Uvijek se smije na moj glas.

„Koliko je sati?”

„Možda sedam.”

Gledam u strop iznad nas. Luster smo kupili na rasprodaji prije 12 godina. Sve smo uvijek kupovali na rasprodaji. Nije bila stvar u novcu. Valjda nam je sve bolje kada si složimo privid da je moglo gore. Danima smo tražili luster koji će nam odgovarati. Ovaj smo vidjeli među prvima, svidio nam se, ali tražili smo dalje. Zašto; ne znam. Vidjeli smo puno lusteru. Ljepših, ružnijih, skupljih, jeftinijih, energetski efikasnijih. Sjećam se jednog šarenog, taj me nasmijao, unio mi je neku čudnu, neobjašnjivu radost. Mi smo hodali, tražili; jesmo li znali što tražimo? Napravili smo puni krug po trgovinama ruba grada i vidjeli ga opet, ali upola sniženog. Sjećam se tog ushita. Upecali smo ga, uboli, uspjeli. Moglo je gore; duplo gore.

„Idem nam skuhati kavu.”

Sjedim na rubu kreveta i puštam nogama da dirnu pod. Bole me prsti posljednjih dana. Skupljam ih i širim. Malim nožnim prstom hvatam zrak. Škripi. Okrećem se prema njemu.

„Nikad valjda nećemo srediti ovaj pod do kraja.”

„Vidiš tamo u lijevom kutu? Tamo sam jučer naišao na pukotinu. Probat ću dignuti daske i vidjeti što se može učiniti.

„Probaj.”

Ustajem i oblačim ogrtač. Volim taj ogrtač. Star je, ako je to moguće, kao i ja. Ogrtač mi je poklonio on.

„Znam da voliš biti lijepa i po kući.”

Volim. Šećem do prozora i dižem rolete. Sunce se rasipa po sobi. Putujem do ogledala. Nisam dobro svezala ogrtač. Popravljam.

„Jesi vidio moju kopču?”

„Nisam. I ostavi kosu tako, lijepa moja.”

„Nervira me. A, tu je.” Dižem kopču s poda i saplićem kosu. Vidim sijede, puno sijedih. Prestala sam se bojati nekad, nisam sigurna kad.

„E točno tu najviše škripi. Je l' čuješ?”

„Pogledat ćeš nakon doručka. Bože, koliko prašine. Počistit ću popodne.”

Okrećem se.

„Je l' ti to crtaš srce u prašini?”

„Opusti se, draga, počistit ćeš sutra”, smije se.

Putujem do kreveta. Ljubim ga u čelo.

„Ti..., u kuhinji sam. Kuham kavu.”

Izlazim iz sobe kupeći sunčanu prašinu rubovima svog ogrtača.

FO2 KUHINJA

NE BIH REKLA da je naša kuća posebna. Lijepa je, ali nije posebna. Kupili smo ju prije nekih pet godina. Susjedi su nam rekli da se prodaje. Naši susjedi iz grada, ovdje imaju vikendicu. Nekad smo živjeli u gradu. Volimo prirodu i htjeli smo ovakvu mirovinu. Šuma; vrt; mi. Planirali smo i da su naši prijatelji kraj nas, ali oni se još nisu preselili. Kažu da će svaki čas. Kuća je bila dobra prilika. Vlasnici su zapali u dugove i trebali su hitno novac. Mi smo imali novac. Nisam sigurna da sam htjela baš ovdje živjeti, ali eto – popust. A i rekli smo da smo to htjeli. Preselili smo se tu možda prije 3 godine, kad je Monika otišla na fakultet. Monika je naša kćer. Htjeli smo drugo, ali nije došlo. Jedno je također u redu. Monika danas dolazi na ručak.

„Kad je rekla doći?“, prišuljao mi se iza leđa. „Htio bih popraviti ogradu u vrtu.“

„Oko 1. Znaš da to znači oko 2.“

„A znam.“

Pružam mu šalicu u ruku. Nespretno pada na pod, ječi i rasipa crnu kavu po pločicama.

„Jebemu mater“, viče.

„U redu je. Počistit ću.“

„Uvijek zaboravim da je vruće.“

„Hajde. Ima još u lončiću. Natoči si sam.“

Na prstima hoda polako do štednjaka.

„Oprosti.”

„Ne brini, nisi htio.”

„To je druga ovaj mjesec.”

„Nema veze.”

„I još tvoj najdraži set.”

Gledam ga kako toči kavu. Ruke mu drhte. Nevidljivo, ali drhte.

„Starimo. Događat će se. Gubit ćemo šalice.”

Okreće se prema meni. Gleda me kao da ga lažem. Nisam ga dugo već slagala.

„Bit ću na terasi.”

Puštam ga da izađe i punim kantu vodom. Spuštam se na koljena, topim spužvicu i čistim pod. Kupim krhotine šalice. Nepravilne su. Sviđaju mi se. Čistim, možda minutu, dvije, tri. Pokupljeni talog kave mi otkriva istinu. Šalica je u padu ipak krhnula jednu pločicu. Prolazim prstom po pukotini. Duljina mog palca otprilike. Pokušat će ju popraviti.

FO3 TERASA

DOLAZIM MU s leđa i stavljam ruku na rame. Gledamo u smjeru našeg vrta. Mogla bih reći da je vrt poseban. Mogla bih čak reći da sam se njemu najviše posvetila. Kad smo se tek doselili, zvali smo ga džungla. Džungli nisu davali puno nade. Godinama se nitko nije brinuo o njoj. Sjećam se da sam džunglu osjetila najviše svojom. Došli smo u jesen. Jedino što se vidjelo kroz džunglu je bilo tanano, pomalo bolešno stablo badema. On ga je htio iščupati. Nisam dala. Liječila sam ga skoro tri godine dok jednog proljeća nije rekao: „Gle, ipak je živ.” Oživio je uz mrkvu, salatu, blitvu, krumpir, luk. I mene. Danas je džungla uredna, preuredna. Većina toga mi uspijeva. Svaki dan sam u vrtu, tako dani prolaze. On puno čita. Ja ne volim čitati, zato imam svoj vrt. Jedino, preuredan je danas, previše sam ga sredila. Nedostaje mi džungla. Jedini podsjetnik na džunglu je badem, iako ne potpuno. Danas je snažan. Oživjela sam ga.

„Što ćeš kuhati?”

„Susjeda Ana mi je dala domaće pile neki dan. To, krumpir i što nađem u vrtu. Mislim da je blitva taman.”

„Znaš da Monika ne voli blitvu.”

„Znam, ali treba jesti blitvu.”

„Nemoj ju tjerati.”

„Kao da se tvoju kćer išta može natjerati.”

Monika je bila njegova. Glavom, bradom, glasom. Mekana, pomirljiva, susretljiva, postojana i ista. Uvijek ista. Imala pet ili petnaest godina, ona je uvijek ista. Promijenit će boju kose, upisat će drugi fakultet, zavoljet će krilca više od batka, ali na kraju dana jest će piletinu. Stavili su mi ju na prsa. Prva misao: „Ovo je on.” I tako je i bilo; tako jest.

„Znaš, počistila sam kuhinju. Šalica je razbila jednu pločicu.”

„Oprosti.”

„Nema veze, nisi ti kriv. Bilo je vruće.”

„Popravit ću.”

„Imamo li uopće još takvih pločica?”

„Mislim da nemamo, ali probat ću naći sličnu. Popravit ću.”

„Makar, sigurna sam da nemamo više tih pločica.”

„Pogledat ću u podrumu.”

„Nema.”

„Onda ću kupiti već nešto. Pa sive su, ima toga.”

„Prljavobijele su.”

„Eto, bijele, sive, ima izbora. Naći će se slična.”

„Ali nikad ista.”

„Odsad pijem kavu mirno, za stolom, bez micanja.”
Ljubim ga u potiljak.

F04 VRT

MRKVE SU MI ove godine najbolje ikada. Najviše volim iskopavati mrkve. Ne koristim rukavice. Zabijam prste u zemlju. Razmišljam kako bi bilo dobro da samo mogu nastaviti rukama kopati dublje i dublje. Dokud bih stigla? Ne volim kad je on u vrtu. To je moje mjesto, ali on ne odustaje. Uvijek nađe razlog. Najčešće je to ograda. Kad bi naša ograda bila čovjek, imala bi zavoje po cijelom tijelu i svaki bi dan zvala hitnu. Ta ograda curi. Želim mu objasniti da što god on učinio, ona će svejedno iscuriti. Ljepljiva je, gusta i nepopravljiva. Ne želi razumjeti. Sluša me, ponekad se čini da čuje i onda ga opet pronađem kraj nje.

„Ajde, pripazi na leđa.”

„Ne brini.”

Saginje se ogradi. Prije tjedan dana je primijetio da nam je stup otrulio i sad se bavi njim. Jedan truli stup može srušiti cijelu ogradu.

„A kvragu.”

„Što je bilo?”

„Kupio sam prekratak stup. Neće izdržati. Moram ga dublje ukopati.”

„Kupit ćeš novi.”

„Možda se danas nakon ručka zaletim.”

„Nisam sigurna da ćeš stići.”

„Onda ću sutra ujutro. Moram ju popraviti čim prije.”

„Znam, srećo. Budeš. Pospremi, Monika dolazi za pola sata.”

„Možda da ga pokušam spojiti s ovim dijelom...”

„Molim te, nemoj pokušavati ništa. Sad će ručak.”

I dalje je sagnut. Lupa, okreće, gleda. Ne odustaje. Stvar je jednostavna – stup je prekratak. Ne možeš ga čarolijom produljiti, ne možeš stvoriti drvo iz zraka. Rekla bih mu da odustane, ali neće čuti. A ja više ne mogu slušati sebe.

„I, ide li?” stavljam mu ruku na rame.

„Nisam siguran.”

Ja sam sigurna. Sigurna sam da ne ide. Razmišljam koji dokaz bi njemu bio potreban da shvati isto. Možda kad bi se ograda potpuno srušila. Možda ju trebaju probiti neke zvijeri? Ili da se iskradem po noći i zapalim ju? Da pustim tisuću miševa da ju oglođu? Mogla bih čupati stup po stup. Morala bih stupove sakriti jer kad bi ih pronašao, on bi ih vratio. Stup po stup. Ne, morala bih ju cijelu sasjeci sjekirom. Uništiti. Možemo i prodati ovu kuću. Ako bismo otišli, sigurno ne bismo više vidjeli ovu ogradu. On bi našao drugu.

„Čujem telefon u kući, idemo.”

„Evo još samo sekunda.”

Sekunda, dvije, tri. Minuta. Danas je sunce posebno toplo.

„Idemo?”

„Odi ti slobodno, vidi je li Monika zvala. Ja stižem.”

Okrećem se.

Ne želim da dira moju džunglu.

F05 BLAGOVAONA

„MAMA, PREJEST ĆU SE. Kuhaš najbolje na svijetu.”
Smijem se.

„To kažeš samo jer si gladna, a sumnjam da se baš brineš za sebe i kuhaš.”

„Ma jedem s ekipom u menzi. Nemam vremena.”

„A povrće koje ti mama stalno šalje?”

„Jedem, jedem...”

„Jedeš vraga. Pogledaj blitvu na tanjuru.”

„Jedem! Prošli tjedan mi je došlo društvo. Sandra, Marko i par frendova. Kuhala sam gulaš. Mrkve su bile tako slatke.”

„Jesu. Ove godine su najbolje.”

„Sandra me pitala kako ste.”

„I što si joj rekla?”, pitam, iskreno me zanima.

„Istinu. Da ste najbolje ikada. Ona i Marko su u nekoj krizi. Rekla mi je da sanja jednog dana brak baš kao vaš. Nije sigurna sanja li Marko isti san.”

Smijem se.

„Dovedi Sandru na ručak jednom”, želim da me zabavi.

„Hoću, možda ju možeš savjetovati.”

„Nema tu savjeta”, dodaje moj muž. „Trebalo se samo voljeti. Ili se voliš ili se ne voliš. A ja tvoju mamu volim od prvog dana. I danas je najljepša žena koju sam ikada vidio.”

Monika šuti i maže tanjur korom kruha. Ne treba joj taj kruh. Oduvijek je bila debela. Lijepa, ali debela. U osnovnoj školi su me stalno zvali na sastanke jer je imala problema. Skakali su na nju i zvali ju trampolin. Nitko ne voli debele, a kamoli djeca neodgojenih roditelja. Djeca čiji bespovratno narušeni emotivni aparat iz djetinjstva se dodatno isključi prištevima, hormonima i prvim erekcijama. Jednom sam primijetila da ima noge pune modrica. Zatvorila se u sobu i nije izlazila dva dana. On je pokušavao, priča u vrata. Nikad nije priznao da nije uspio. Naravno, izašla je iz sobe jer je ogladnjela. Poslije sam pronašla njen dnevnik. Modrice su bile od jedne igre. Okružili su ju i šutali nogama. Na jednoj stranici je bezbroj puta napisala: lopta. Reagirala sam kako sam znala. Sastanci, upozorenja, molbe. Onda sam se prepustila. Proći će, a ono što ju čeka je možda i gore. Priprema može koristiti.

Smijem se svojoj ljepoti i krećem od stola. Slučajno potežem stolnjak i s njim tanjur pun pilećih košćica.

„Pazi!”

Zveknuo je o pod. Začudo, ostao je čitav.

„Sve je ok, izgleda da mu ništa nije.”

Podižem tanjur s poda.

„Ipak jest. Nacikao je po duljini.”

„Ostavi sa strane, možda ga mogu popraviti?”

„Tata, kako ćeš ga popraviti?”, smije se Monika.

„Pa nećemo ga sigurno baciti. Imamo ovaj set godinama. I mami je drag.”

„Onda ćete imati jedan tanjur s pukotinom.”

Saginjem se pokupiti košćice.

„Bit će sve ok. Desert?”

FO6 DNEVNA SOBA

MONIKA LEŽI IZVALJENA na kauču, a ja na fotelji. Gledam njene obraze.

„Uzet ću još malo kolača.”

„Samo jedi”, odgovara on, ljuljajući se na drvenoj stolici.

„Ta stolica toliko škripi.”

„Imamo ju godinama. Mama i ja smo ju kupili kad si ti krenula u školu.”

„Otprilike ste tad kupili sve u ovoj kući.”

„Nije baš istina. Evo televizor je novi.”

„Za to vam je trebalo samo 15 godina.”

„U životu ne treba žuriti, sve će doći u svoje vrijeme”, mudar je moj muž.

„Kad se zaposlim, kupujem vam novu stolicu.”

„Odlično, ajmo malo o tvom poslu, kako to napreduje?”, uspijevam se ubaciti.

„Šaljem, stalno šaljem životopise. Testiranja prođem, skoro uvijek me zovu na intervju, ali ništa još. Sad sam u zadnjem krugu u ovoj jednoj agenciji pa ćemo vidjeti.”

„Bit će”, optimist je moj muž.

Neće. Odnosno, moram biti poštena. Bit će nekako. I teško. Monika je pametna. Sve ona razumije, sve vidi i zna. Vidjeti i znati sve – boli. Svatko od nas treba lijek. Uzimamo ih obilato, ali smo blagoslovljeni.

Nitko ne mora znati što pijemo i kada. Monika tu nije imala sreće. Njen lijek se odmah vidi. Ne može ga skriti, hoda s njim, spava s njim. Nisam nikad razmišljala jesmo li krivi za to. Kad se radi o obitelji, teško je reći tko je kome za što kriv. A krivimo se. Obitelji nas stalno krive. S malo mogućnosti popravka.

„Kako vježbanje?”

„Ide dobro. Odustala sam od one teretane, bila mi je predaleko i nisam stizala ići redovno. Upisala sam sad pilates, u jednoj dvorani odmah blizu našeg stana.”

„A hrana?”

„Rekla sam ti da jedem povrće. Jesam ti pričala za ručkom o tvojim mrkvama?”

„Jesi, ali mislim da je važno da smanjiš količine.”

„Tata, prestani škripati tom stolicom.”

„Neka, u tome je šarm.”

„Imam osjećaj da će puknuti.”

„Neće. Uostalom, vidjet ću mogu li ju popraviti, možda ako podmažem dio...”

„Čitala sam neki dan na Fejsu, netko je objavio sliku starog para koji se voli i ispod je pisalo zašto su uspeli ostati zajedno.”

„Zašto?”

„Zato što su rođeni u vremenu kad se popravljalo ono što bi se pokvarilo, a ne bacalo.”

„Eto, izgleda da ima mudrosti u toj vašoj novoj tehnologiji”, dodao je on škripeći.

„Naravno da ima”, zaključila je i ustala po još malo kolača.

F07 HODNIK

NAŠ HODNIK JE svijetao. Čudno, hodnici su inače mračni, ali u naš dopire svjetlo. Usprkos svemu što ga je zatrpalo. Nikad ga ne čisti. U njemu drži jakne u kojima je studirao. Pokušala sam ih baciti, nije išlo. Navodno ih čuva za donaciju potrebitima. Dva metra cipela ga također čekaju, nosi dvoje. Jedne u kojima ide u grad i druge u kojima ide u moj vrt.

„Evo, tata, zar ne možeš zamijeniti ovo ogledalo?“, spremala se Monika za izlaz.

„Zašto?“

Tu se slažem s njim. Ogledalo je puklo samo u jednom kutu jer ga je okrznuo iznoseći televizor. Bio bi to nepotreban trošak, a i u hodniku najmanje boravimo. Sjećam se tog dana.

„Ako ga zamijenimo, bit će to kao da se ovo razbilo. A znaš koliko godina nesreće nosi jedno razbijeno ogledalo.“ I moram se opet složiti s njim. Ne treba nam dodatne nesreće.

„Zato, tata, što možeš, ovo nije lijepo. A novo je uvijek ljepše.“

„E vidiš, nije istina. Sjeti se što si rekla o ljubavi i popravljanju.“

„Znala sam da ti to nisam trebala reći.“

„Uvijek mi trebaš reći sve”, pomazio ju je po glavi. Sjedila je na komodi i vezala cipele. Teško, jer joj je smetao trbuh. Uspuhala se i zacrvenjela.

„Moni?”

„Reci, tata?”

„Ajde pokušaj biti redovna na tom pilatesu. Znaš da je to dobro za zdravlje, za kičmu, za sve.”

„Hoću”, nisam joj vjerovala. Nije ni ona sebi.

Kroz hodnike se bježi. Hodnici su granica. Između unutarnjeg i vanjskog. Između nemogućnosti i mogućnosti. U naš je uvijek dopiralo svjetlo, tlocrt je bio takav da je hodnik imao svoj mali prozor. Primitila sam to kad smo prvi put razgledavali kuću. Na prozoru je bila neka suha biljka. Pitala sam se je li to nesreća – mrtve biljke po kući u koju nosiš svoj život.

„Kad nam dođeš opet?”

„Ne znam, stvarno ne znam, u gužvi sam.”

„Pa nismo daleko...”

„Pusti me sad, kad vidim što će biti s ovim poslom, javit ću se.”

„Kako nam je naš stari stan?”

„Staro”, prasnula je u smijeh.

„Čuvaj ga, to će jednog dana biti dom tvojoj obitelji.”

„Molim? Nema šanse. Ja ću sa svojom obitelji živjeti u novom stanu, tamo gdje ja želim, tamo gdje ja odaberem.”

„Što fali ovom stanu, na odličnoj je lokaciji, super je raspored...”, pridržavao se za svoje jakne.

„Fali mu sve, želim novo. Stari, ajd molim te da se sad ne svađamo.”

„Nikad nisam shvaćao tvoj otpor. Umjesto da budeš zahvalna...”

„Zahvalna? Na čemu da budem zahvalna?!”, vrisnula je.

„Dobro, Moni, u redu je”, spustio je glavu.

Crveni obrazi bubnjali su bijesom. Uvijek je imala isti izbor. Ispuhati sva sranja iz tih obraza, sva sranja koja joj ne pripadaju. Smršaviti jednom običnom svađom do kože.

„Ajde, idem”, krenula mu je u zagrljaj.

Zatvorio je vrata. Kroz hodnike se bježi, ali ne kroz naš. Naš je zatrpan i u njega dopire taman dovoljno svjetla. Čula sam zvono. Otvorio je vrata.

„Zaboravila sam vrećicu s kolačem i mrkvama.”

FOŠ SPAVAĆA SOBA

VEČER JE OPET došla. Perem zube i oblačim ogrtač. Ulazim u sobu. On leži na svojoj strani kreveta i čita. Dolazim do prozora i spuštam rolete. Zvuk poda me prati.

„Za ujutro. Da nas ne probudi sunce.”

„Da, u pravu si.”

Raspuštam kosu. Sve žene režu kosu nakon četrdesete. Ja nisam. Liježem u krevet.

„Što čitaš?”

„Ma, bio je prilog o vrtlarstvu u novinama.”

„Zanimljivo. Misliš nešto novo posaditi?”

„Ne, ne želim se miješati. Tako si lijepo uredila vrt. Više ovako, zanima me, možda mogu pomoći nekim savjetom.”

„Uvijek možeš pomoći.”

„Možemo li nekako pomoći Moniki?”

„Brine te? Možemo, možda da dođe češće kod nas na ručak, da stekne neku naviku, mislim da je sve stvar prehrane”, i ja sam često slijepa.

„Dobro, probat ćemo”, utihnula je lampa na njegovom ormariću. „Dosta je bilo za danas.”

„Dosta. Laku noć”, okrećem mu leđa.

„Laku noć, mila”, grli me i prebacuje ruku preko mene.

Čekala sam da zaspi i vratila mu njegovu ruku. Znala bih da je duboko zaspao kad bi počeo hrcati.

Čitao je puno i o tome, ali nije uspio naći rješenje. Nije to bilo glasno hrkanje, više jedan duboki, konstantni, zatupljujući zvuk. Zvuk bez prestanka i nade. Nije me nikad pretjerano smetalo to što moj muž hrče. Smetalo me to što ga ne volim. Voljela sam ga u početku, valjda. Bili smo prijatelji, a on je bio uporan. Pristojan i uporan. Bio je uporan dovoljno dugo, a ja znatiželjna i jednu noć prestrašena. Nastavio je upirati svaki dan. Što je on više upirao, ja sam manje pružala otpor. Život nam stalno smanjuje otpornost, a i ta prokleta znatiželja. Kako li je to udati se? Biti u braku? Svi su probali, moram i ja. Prevarila sam ga filmski, jednog kišnog popodneva u lošoj hotelskoj sobi. Prevarila sam ga, kako to obično biva, s lošijim od njega. Zaljubila sam se preko glave. Probuđio je sve otpore, barem one koji se bude poljupcima na kičmi. Profesor filozofije. Dugi razgovori i sjajan seks. Seks koji traje dulje od razgovora i razgovori koji traju.

„Mirišeš na badem”, rekao je.

Uz jutarnju kavu, rekla sam mužu da ga ostavljam. Pitao me kako to može popraviti. Rekla sam nikako i iznajmila stan. Profesor filozofije je volio svršavati u njemu, ali ipak nije uspio odlijepiti kofere, gaće i košulje od svoje majke. S njom je dijelio stan. Kasnije sam načula i postelju. Mala kvadratura stana i teška situacija za prosvjetare u Hrvatskoj.

„Pričekaj još malo”, šaptao mi je u kosu u mraku mog hodnika.

Čekala sam profesora. Još malo i još puno. U međuvremenu, muž me zabavljao svojim dolascima. I popravcima. I ljubavlju. Velikom ljubavlju. Kako je ljubav mog života našla ljubav svog života u majci, dopustila sam mužu da me popravi.

„Bit će sve u redu. Mi ćemo preko ovoga prijeći. Nitko neće znati. Ja te volim.”

F09 DOM

I TAKO SMO se popravili. Kuću doduše još uvijek nismo. Hvala vam na posjeti i probajte ne zalupiti vratima na izlasku. Znam da vam se žuri, ali nemamo za nova vrata. Bavimo se trenutno ogradom, pločicama i podom.